

[Ingmar Wagner.]

dagskolen kan ikke efter min opfattelse afvises med, at det ikke kan lade sig gøre. Jeg vil endnu en gang henvise til det ærede medlem hr. Hans Rasmussens udtalelser i januar, der tyder på, at der kan ske noget på dette område, og jeg kan måske yderligere henvise til det socialdemokratiske dagskoleforslag, der blev lagt på folketingets bord så tidligt som i 1952. Jeg har mange gange her i salen på kommunisternes vegne fremhævet de fordele, som dagskolen har fremfor den upopulære aftenskole, nemlig at denne undervisningsform er langt mere effektiv, at den betyder, at lærlingene ikke mere skal have en længere arbejdstid end de udlærte arbejdere, og mange andre ting. Når folketinget endnu en gang slår dagskolen ned, vil det betyde, at lærlingeungdommen ikke alene bliver skuffet, men, som jeg før sagde, vil føle sig direkte snydt af folketingets flertal.

Til trods for disse bitre bemærkninger håber jeg, at dagskolen må blive gennemført hurtigt, og vi foreslår i denne, forhåbentlig korte, overgangsperiode, at aftenskoleundervisningen ikke må foregå efter kl. 20. Lærlingenes arbejdstid er i forvejen rigelig lang. Jeg kan blot nævne nogle af de undersøgelser, som centralarbejdsanvisningskontoret har foretaget, og som viser, at lærlingenes optagne tid i vinterhalvåret svinger imellem 12 og 18 timer daglig. Sådanne forhold burde forbydes ved lov. Vi vender os imod, at lærlingene, sådan som det vil blive tilfældet, hvis lovforslaget vedtages med de i betænkningen foreslåede ændringer, skal kunne holdes på aftenskolen indtil kl. 21; dette vil jo betyde en direkte forringelse i forhold til den gældende ordning.

For at lette lærlingene i den overgangsperiode, der vil blive, indtil dagskoleundervisningen er en realitet, foreslår vi i vort ændringsforslag nr. 10 til § 14, stk. 3, at lærlingene får fri for arbejde i det samme timeantal, hvori de deltager i aftenskoleundervisningen. På den måde vil man komme den urimelighed til livs, at lærlingene skal have længere arbejdstid end de udlærte arbejdere. Den praksis, som vi her foreslår, vil jo også blive gældende, når dagskoleundervisningen bliver gennemført. Hvorfor så ikke tage skridtet fuldtud med det samme og også lade disse forhold

gælde for dem, der skal gå på aftenskole i overgangsperioden? Der er al mulig grund til, at denne ordning bliver gennemført aldeles omgående; det vil være en naturlig lettelse i disse unge arbejderes arbejdsforhold.

Med hensyn til vore underændringsforslag til ændringsforslag nr. 35 i udvalgets betænkning er to af disse en naturlig følge af de ændringsforslag, vi har stillet vedrørende lærlingene i industri- og håndværksfagene, da det er klart, at de samme forhold må være gældende for lærlinge i handels- og kontorfagene.

Udover den foreslåede ændring til den nye § 32 i udvalgets betænkning, som jeg skal komme tilbage til, skal jeg sige et par ord om underændringsforslag nr. 12 om en ny affattelse af stk. 1. i den nye § 18. Her foreslår vi, at lærlingenes arbejdstid ikke må overstige 48 timer ugentlig. For håndværksfagene er dette det almindeligt gældende, naturligvis aftenskolen fraregnet; men det er langt fra gældende for alle lærlinge og elever, f. eks. ved handelen. Det er således ikke ualmindeligt, at elever på kontrakt i stormagasinerne har betydelig længere arbejdstid. Af denne grund mener jeg, det er nødvendigt, at det i loven slås fast, at arbejdstiden ikke må overstige 48 timer ugentlig. Det mest rimelige ville være, at man i en lov som denne tog hensyn til de krav, som arbejderbevægelsen stiller om en 44 timers arbejdsuge. Men disse krav er jo ikke gennemført, heller ikke for lærlingene i industri og håndværk, og mit parti har derfor undladt at stille ændringsforslag herom, selvom det vel ville være det rigtige.

Endelig er der vort underændringsforslag nr. 14, der omhandler spørgsmålet om lærlingeskalaerne eller lærlingebegrænsningen, som nogle kalder de aftaler, der er afsluttet mellem arbejdsgiver- og arbejderorganisationerne for at sikre fagernes naturlige udvikling, sikre en lærlingetilgang, der er i overensstemmelse med de beskæftigelsesmuligheder, som forefindes i fagene. Det er et vigtigt problem, måske det aller vigtigste, måske også det allervanskeligste, vi skal tage stilling til indenfor dette område. Mit parti vil på det skarpeste vende sig imod det, hvis lovgivningsmagten endnu en gang vil gribe ind overfor aftaler, der på